

Arrest

nr. 59 172 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1.X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 augustus 2010 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 19 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 6 december 2010

1.3. Op 5 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van X (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Gorna Llapashtice (gemeente Podujevo) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 woonde u samen met uw partner S.(...) M.(...) (O.V.6.665.507), zoon S.(...) A.(...) (O.V. 6.665.517) en schoondochter Z.(...) H.(...) (O.V. 6.665.517) in Podujevo. Albanezen vielen verschillende keren jullie woning binnen waarbij u op uw voorhoofd werd geslagen en uw tanden werden gebroken. Uw zoon S.(...) werd in zijn nek verbrand en in zijn middel gestoken met een mes. Uw partner die hoogzwanger was, werd geslagen en met houten stokken bewerkt. Ten gevolge van die slagen werd ze in allerijl naar een ziekenhuis gebracht in Pristina, waar ze een keizersnede onderging. Uw zoon H.(...) werd geboren en na vijftien dagen mochten moeder en kind naar huis in Podujevo. Daar is H.(...) uiteindelijk na vijftien dagen gestorven. Hierna vluchtten jullie naar Vucitern waar u een jaar bij het gezin Nejazi woonde. In Vucitern woonden nog andere Roma, maar toen zij Vucitern verlieten, volgde u hen naar Kosovo Polje. Daar woonden jullie twee jaar in een soort barak aan een school. Uiteindelijk keerden jullie terug naar Podujevo omdat u dacht dat u daar nog een huis had. Uw huis stond er niet meer en u bouwde op uw stuk grond een barak waar u met uw gezin woonde. Uw zoon schuilde 's nachts bij de buurman Bahtiri omdat u bang was dat ze hem zouden vermoorden. Vanuit Podujevo keerden jullie opnieuw naar Kosovo Polje terug waar jullie bij Z.(...) C.(...), de vader van uw schoondochter, introkken. Jullie verbleven er vijf jaar. Na die vijf jaar besloot u nog eens terug te keren naar Podujevo. Jullie huurden er een woning op verschillende plaatsen. U voegde hier tot slot aan toe dat de Albanezen uw grond afnamen en dat de politie hen gelijk gaf. Gezien u geen eigendomsdocumenten van het stuk grond had, kon KFOR (Kosovo Force) niets ondernemen en in Podujevo (dienst kadaster) wilde men u die documenten niet geven omdat jullie Roma waren. Omwille van deze algemene slechte situatie - u had er geen eten, u kon er niet werken en uw kleinkinderen konden er niet naar school - vertrokken jullie naar België waar jullie op 4 augustus 2010 asiel aanvroegen. Hoewel jullie sinds het einde van de oorlog niet meer door Albanezen aangevallen werden, verklaarde u niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat jullie geen vertrouwen meer in de Albanezen hebben. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt in Podujevo op 1 juli 2010, uw lidkaart van een Romavereniging en Belgische medische attesten in verband met uw medische problemen – u heeft immers een oogprobleem en u heeft last van astma en een hoge bloeddruk.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo de laatste jaren kan afgeleid worden. U verklaarde in Podujevo een Kosovaarse identiteitskaart aangevraagd te hebben, maar die niet gekregen te hebben van de Albanezen omdat u geen van hen bent (CGVS, p. 9). Naast het feit dat de Kosovaarse autoriteiten blijkbaar wél een Kosovaarse geboorteakte konden afleveren (cf. infra), zijn deze verklaringen evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt en over eigendomsdocumenten van uw stuk grond, werpt dan ook ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999. U legde weliswaar (net als uw partner en uw schoondochter) een Kosovaarse geboorteakte uitgereikt op 1 juli 2010 neer (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt echter geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds 1999. Er dient immers op gewezen te worden dat u deze geboorteakte pas op 1 juli 2010, i.e. een week voor uw komst naar België (CGVS, p. 9), ging afhalen. In dit verband is het bovendien bijzonder bevreemdend dat uit deze geboorteakte blijkt dat u pas de dag waarop u deze afhaalde in Podujevo geregistreerd werd. Voorts is het merkwaardig dat uw zoon géén

geboorteakte noch van hemzelf, noch van zijn kinderen kon neerleggen. Bijgevolg staat dit document geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds de oorlog in 1999, integendeel.

Dat aan uw recent verblijf ernstig getwijfeld kan worden blijkt ook uit een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw zoon omtrent jullie verschillende verblijfplaatsen in Kosovo sinds 1999. Jullie verklaarden nochtans sinds de oorlog altijd samen te hebben gewoond (CGVS, p. 7; CGVS S.(...) A.(...), p. 2-3). Aanvankelijk verklaarde u tijdens de oorlog naar Vucitern getrokken te zijn en daar een jaar gewoond te hebben. Dan verhuisde u naar Kosovo Polje waar u twee jaar woonde. U woonde er in een soort barak. Daarna trok u naar Podujevo, waar u even in het huis van een voormalige buurman woonde waarop u naar Kosovo Polje terugkeerde. Daar woonde u vijf jaar bij schoonfamilie. Hierna keerde u naar Podujevo terug (CGVS, p. 3-4). Later, tijdens hetzelfde gehoor, beweerde u dat u na een verblijf van een jaar in Vucitern vijf jaar bij schoonfamilie in Kosovo Polje woonde. Daarna keerde u naar Podujevo terug waar u gedurende twee jaar een beetje overal woonde. U huurde twee keer een jaar lang en u woonde ook nog eens een maand in een barak op uw land in Podujevo (CGVS, p. 15). Volgens uw zoon en uw schoondochter verbleven jullie na jullie verblijf in Vucitern inderdaad vijf jaar bij de schoonfamilie in Kosovo Polje, maar daarna verbleven jullie vijf jaar in een tent – die door jullie buurman geschonken werd – op jullie grond in Podujevo. Jullie hebben nooit in barakken in Kosovo Polje gewoond. Jullie huurden nooit iets en nooit woonden jullie in bij de buurman (CGVS S.(...) A.(...), p. 2-4; H.(...) Z.(...), p. 2).

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende jullie opeenvolgende woonplaatsen sinds het einde van de oorlog en bovenstaande bevindingen betreffende uw identiteitsdocumenten ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door u beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo sinds de oorlog tot uw vertrek in 2010. Gezien hieraan geen geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ernstig op de helling te staan.

Dat aan de door u aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht blijkt vooreerst uit het feit dat de geloofwaardigheid van de door u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter aangehaalde incidenten ondermijnd wordt door diverse tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen onderling. U haalde een aantal incidenten aan met Albanezen tijdens de oorlog in Kosovo in 1999. Zo werd uw partner tijdens de oorlog met vuisten en houten stokken op haar buik geslagen (CGVS, p. 7, p. 10-12). Volgens uw partner werd zij toen echter met een mes gestoken (CGVS M.(...) S.(...), p. 2-3). Uw schoondochter verklaarde dan weer dat haar schoonmoeder, i.e. uw partner, toen een beetje geduwd werd, maar dat ze vooral uit angst is gevallen. Ze werd niet met een mes gestoken (CGVS H.(...) Z.(...), p. 5). U verklaarde voorts dat uw partner door die aanval vroegtijdig in Pristina van een gezonde zoon H.(...) beviel. Aanvankelijk verklaarde u dat hij in het ziekenhuis in Pristina stierf. Later verklaarde u echter dat moeder en kind na een ziekenhuisopname van vijftien dagen naar huis mochten, waar Hashim nog vijftien dagen geleefd zou hebben alvorens er te overlijden. Hij overleed thuis in Podujevo (CGVS, p. 7; p. 10-12). Volgens de verklaringen van uw zoon en schoondochter heeft H.(...) echter maar heel even geleefd en is hij nooit naar huis gekomen (CGVS S.(...) A.(...), p. 5, CGVS H.(...) Z.(...), p. 5). Verder verklaarde u dat u en uw zoon eveneens door de Albanezen tijdens de oorlog in 1999 fysiek aangepakt werden toen zij jullie woning binnen drongen. Hierbij werd u geslagen en uw zoon aan zijn nek verbrand en met een mes gestoken. Uw gewonde zoon kon daarop niet naar de dokter gaan (CGVS, p. 10-12). Uw zoon situeerde het steekincident echter in 2003 – hij was toen onderweg van Kosovo Polje naar Podujevo toen hij door Albanezen aangevallen werd – en hij verklaarde – in tegenstelling tot u – dat hij tijdens de oorlog niet gewond raakte. Hiervoor werd hij vijftien dagen in een ziekenhuis in Pristina opgenomen, waarna hij nog vijftien dagen dagelijks op controle moest (CGVS S.(...) A.(...), p. 11-14). Zijn partner verklaarde dan weer dat dit incident gebeurde toen uw zoon zijn twee dochters S.(...) en B.(...) naar school bracht in 2008 (CGVS H.(...) Z.(...), p. 5-6). Voor die messteek werd S.(...) niet in een ziekenhuis behandeld (CGVS H.(...) Z.(...), p. 6). Uw zoon vermeldde weliswaar een incident op weg naar school, maar hij situeerde dit incident in 2007 en hij raakte hierbij overigens niet gewond (CGVS S.(...) A.(...), p. 16). U verklaarde evenwel dat sinds het einde van de oorlog noch u noch uw gezin nog met Albanezen problemen hadden. Jullie werden niet meer lastig gevallen en het was rustig (CGVS, p. 13). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde problemen in Kosovo geen geloof meer kan worden gehecht.

Zelfs al zou er aan uw recent verblijf in Kosovo geloof kunnen gehecht worden, quod non, dan nog blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer ook door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens

een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje en Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het 'bureau van de gemeenschappen' van de gemeente Kosovo Polje liet in 2009 aan het Commissariaat-generaal weten dat klachten van de RAE-gemeenschappen in deze gemeente door de politie op een serieuze manier worden behandeld. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibišić-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U haalde nog aan Kosovo te hebben verlaten omdat u er geen werk had. U verklaarde dat Albanezen u verboden nog langer manden te verkopen omdat u Roma was (CGVS, p.14). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de RAE-gemeenschap in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem (cf. supra). Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken – u slaagde erin een Kosovaarse geboorteakte te verkrijgen waaruit blijkt dat u de Kosovaarse nationaliteit heeft –, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Betreffende uw verklaring dat uw kleinkinderen niet naar school konden omdat de Albanezen hen niet wilden inschrijven – er was geen Romaschool of Servische school – (CGVS, p. 14), dient er vastgesteld te worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de

situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. In Kosovo Polje is er de multi-etnische school van Bresje "Sveti Sava", die's morgens wordt gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en in de namiddag door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. Verder kunnen de RAE er terecht in het centrum voor samenwerking en integratie "Fidan Lahu", een koepelorganisatie dat als centrum dient voor verschillende NGO's van minderheden. De NGO's in het centrum, zoals Balkan Sunflowers, Health for All en het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen. In het centrum is er eveneens een school voor RAE-leerlingen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. In Podujevo lopen er – in tegenstelling tot uw bewering dat kinderen van Roma-origine niet ingeschreven worden – verschillende Ashkali en Roma school en bevordert de internationale NGO Care International de schoolintegratie van Ashkali, Roma en Albanese kinderen.

Er kan tot slot op gewezen worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de RAE-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt bovendien expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. In het licht van deze informatie is het dan ook geenszins aannemelijk dat u op het gemeentehuis in Podujevo gezegd werd dat u omwille van uw Roma-origine geen enkel recht heeft en dat u hierom uw eigendom ook niet kon opeisen (CGVS, p. 4). Bovendien heeft u geen enkel document neergelegd ter staving van de door u beweerde vergeefse pogingen om uw grond terug op te eisen (CGVS, p. 4-5).

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

U haalde ten slotte nog medische problemen aan. U heeft last van astma. U ging hiervoor driemaal naar een dokter in Kosovo, maar de medicatie die u van hem kreeg hielp niet (CGVS, p. 16). Voorts

heeft u problemen met uw bloeddruk en een oogprobleem (CGVS, p. 9; p. 16-17). Deze problemen staaft u aan de hand van twee Belgische medische attesten. De door u aangehaalde problemen zijn evenwel louter van medische aard en houden bijgevolg geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet. U dient voor een beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw etnische origine. Deze staan hier echter niet ter discussie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner S.(...) M.(...) (O.V. 6.665.507), uw zoon A.(...) S.(...) (O.V. 6.665.517) en uw schoondochter Z.(...) H.(...) (O.V. 6.665.522) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van Maliqi SADIKU (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Podujevo en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner, A.(...) S.(...)(O.V. 6.665.487), aanhaalde. Zo verklaarde u tijdens de oorlog van Kosovo in 1999 samen met uw gezin in Podujevo te wonen. Albanezen drongen jullie huis binnen en sloegen u, uw zoon en man. Uw zoon werd verbrand en jullie beiden kregen messteken. Omdat u hoogzwanger was, bent u onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht, waar u via een keizersnede beviel van een zoon H.(...). U bleef een week in het ziekenhuis en daarna mocht u met H.(...) naar huis. Daar is hij na een week of twee gestorven. Jullie vluchtten voor het oorlogsgeweld naar Kosovo Polje. Daarna keerden jullie terug naar Podujevo. U werd er gehaat door Albanezen en ze scholden jullie uit voor Magjup. Uiteindelijk besloten jullie Kosovo te verlaten. Na een reis van twee dagen kwamen jullie aan in België op 4 augustus 2010 waar jullie nog diezelfde dag asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt in Podujevo op 1 juli 2010 en een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner, A.(...) S.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo de laatste jaren kan afgeleid worden. U verklaarde in Podujevo een Kosovaarse identiteitskaart aangevraagd te hebben, maar die niet gekregen te hebben van de Albanezen omdat u geen van hen bent (CGVS, p. 9). Naast het feit dat de Kosovaarse autoriteiten blijkbaar wél een Kosovaarse geboorteakte konden afleveren (cf. infra), zijn deze verklaringen evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-

gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt en over eigendomsdocumenten van uw stuk grond, werpt dan ook ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999. U legde weliswaar (net als uw partner en uw schoondochter) een Kosovaarse geboorteakte uitgereikt op 1 juli 2010 neer (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt echter geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds 1999. Er dient immers op gewezen te worden dat u deze geboorteakte pas op 1 juli 2010, i.e. een week voor uw komst naar België (CGVS, p. 9), ging afhalen. In dit verband is het bovendien bijzonder bevreemdend dat uit deze geboorteakte blijkt dat u pas de dag waarop u deze afhaalde in Podujevo geregistreerd werd. Voorts is het merkwaardig dat uw zoon géén geboorteakte noch van hemzelf, noch van zijn kinderen kon neerleggen. Bijgevolg staat dit document geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds de oorlog in 1999, integendeel.

Dat aan uw recent verblijf ernstig getwijfeld kan worden blijkt ook uit een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw zoon omtrent jullie verschillende verblijfplaatsen in Kosovo sinds 1999. Jullie verklaarden nochtans sinds de oorlog altijd samen te hebben gewoond (CGVS, p. 7; CGVS S.(...) A.(...), p. 2-3). Aanvankelijk verklaarde u tijdens de oorlog naar Vucitern getrokken te zijn en daar een jaar gewoond te hebben. Dan verhuisde u naar Kosovo Polje waar u twee jaar woonde. U woonde er in een soort barak. Daarna trok u naar Podujevo, waar u even in het huis van een voormalige buurman woonde waarop u naar Kosovo Polje terugkeerde. Daar woonde u vijf jaar bij schoonfamilie. Hierna keerde u naar Podujevo terug (CGVS, p. 3-4). Later, tijdens hetzelfde gehoor, beweerde u dat u na een verblijf van een jaar in Vucitern vijf jaar bij schoonfamilie in Kosovo Polje woonde. Daarna keerde u naar Podujevo terug waar u gedurende twee jaar een beetje overal woonde. U huurde twee keer een jaar lang en u woonde ook nog eens een maand in een barak op uw land in Podujevo (CGVS, p. 15). Volgens uw zoon en uw schoondochter verbleven jullie na jullie verblijf in Vucitern inderdaad vijf jaar bij de schoonfamilie in Kosovo Polje, maar daarna verbleven jullie vijf jaar in een tent – die door jullie buurman geschonken werd – op jullie grond in Podujevo. Jullie hebben nooit in barakken in Kosovo Polje gewoond. Jullie huurden nooit iets en nooit woonden jullie in bij de buurman (CGVS Sucuri Asanovic, p. 2-4; Hajrije Zorjani, p. 2).

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende jullie opeenvolgende woonplaatsen sinds het einde van de oorlog en bovenstaande bevindingen betreffende uw identiteitsdocumenten ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door u beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo sinds de oorlog tot uw vertrek in 2010. Gezien hieraan geen geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ernstig op de helling te staan.

Dat aan de door u aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht blijkt vooreerst uit het feit dat de geloofwaardigheid van de door u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter aangehaalde incidenten ondermijnd wordt door diverse tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen onderling. U haalde een aantal incidenten aan met Albanezen tijdens de oorlog in Kosovo in 1999. Zo werd uw partner tijdens de oorlog met vuisten en houten stokken op haar buik geslagen (CGVS, p. 7, p. 10-12). Volgens uw partner werd zij toen echter met een mes gestoken (CGVS M.(...) S.(...), p. 2-3). Uw schoondochter verklaarde dan weer dat haar schoonmoeder, i.e. uw partner, toen een beetje geduwd werd, maar dat ze vooral uit angst is gevallen. Ze werd niet met een mes gestoken (CGVS H.(...) Z.(...), p. 5). U verklaarde voorts dat uw partner door die aanval vroegtijdig in Pristina van een gezonde zoon H.(...) beviel. Aanvankelijk verklaarde u dat hij in het ziekenhuis in Pristina stierf. Later verklaarde u echter dat moeder en kind na een ziekenhuisopname van vijftien dagen naar huis mochten, waar H.(...) nog vijftien dagen geleefd zou hebben alvorens er te overlijden. Hij overleed thuis in Podujevo (CGVS, p. 7; p. 10-12). Volgens de verklaringen van uw zoon en schoondochter heeft H.(...) echter maar heel even geleefd en is hij nooit naar huis gekomen (CGVS S.(...) A.(...), p. 5, CGVS H.(...) Z.(...), p. 5). Verder verklaarde u dat u en uw zoon eveneens door de Albanezen tijdens de oorlog in 1999 fysiek aangepakt werden toen zij jullie woning binnen drongen. Hierbij werd u geslagen en uw zoon aan zijn nek verbrand en met een mes gestoken. Uw gewonde zoon kon daarop niet naar de

dokter gaan (CGVS, p. 10-12). Uw zoon situeerde het steekincident echter in 2003 – hij was toen onderweg van Kosovo Polje naar Podujevo toen hij door Albanezen aangevallen werd – en hij verklaarde – in tegenstelling tot u – dat hij tijdens de oorlog niet gewond raakte. Hiervoor werd hij vijftien dagen in een ziekenhuis in Pristina opgenomen, waarna hij nog vijftien dagen dagelijks op controle moest (CGVS S.(...) A.(...), p. 11-14). Zijn partner verklaarde dan weer dat dit incident gebeurde toen uw zoon zijn twee dochters S.(...) en B.(...) naar school bracht in 2008 (CGVS H.(...) Z.(...), p. 5-6). Voor die messteek werd S.(...) niet in een ziekenhuis behandeld (CGVS H.(...) Z.(...), p. 6). Uw zoon vermeldde weliswaar een incident op weg naar school, maar hij situeerde dit incident in 2007 en hij raakte hierbij overigens niet gewond (CGVS S.(...) A.(...), p. 16). U verklaarde evenwel dat sinds het einde van de oorlog noch u noch uw gezin nog met Albanezen problemen hadden. Jullie werden niet meer lastig gevallen en het was rustig (CGVS, p. 13). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde problemen in Kosovo geen geloof meer kan worden gehecht.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer ook door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje en Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het 'bureau van de gemeenschappen' van de gemeente Kosovo Polje liet in 2009 aan het Commissariaat-generaal weten dat klachten van de RAE-gemeenschappen in deze gemeente door de politie op een serieuze manier worden behandeld. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibiši-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U haalde nog aan Kosovo te hebben verlaten omdat u er geen werk had. U verklaarde dat Albanezen u verboden nog langer manden te verkopen omdat u Roma was (CGVS, p.14). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de RAE-gemeenschap in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale

(gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem (cf. supra). Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken – u slaagde erin een Kosovaarse geboorteakte te verkrijgen waaruit blijkt dat u de Kosovaarse nationaliteit heeft –, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Betreffende uw verklaring dat uw kleinkinderen niet naar school konden omdat de Albanen hen niet wilden inschrijven – er was geen Romaschool of Servische school – (CGVS, p. 14), dient er vastgesteld te worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. In Kosovo Polje is er de multi-etnische school van Bresje “Sveti Sava”, die’s morgens wordt gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en in de namiddag door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. Verder kunnen de RAE er terecht in het centrum voor samenwerking en integratie “Fidan Lahu”, een koepelorganisatie dat als centrum dient voor verschillende NGO’s van minderheden. De NGO’s in het centrum, zoals Balkan Sunflowers, Health for All en het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen. In het centrum is er eveneens een school voor RAE-leerlingen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. In Podujevo lopen er – in tegenstelling tot uw bewering dat kinderen van Roma-origine niet ingeschreven worden – verschillende Ashkali en Roma school en bevordert de internationale NGO Care International de schoolintegratie van Ashkali, Roma en Albanese kinderen.

Er kan tot slot op gewezen worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de RAE-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt bovendien expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. In het licht van deze informatie is het dan ook geenszins aannemelijk dat u op het gemeentehuis in Podujevo gezegd werd dat u omwille van uw Roma-origine geen enkel recht heeft en dat u hierom uw eigendom ook niet kon opeisen (CGVS, p. 4). Bovendien heeft u geen enkel document neergelegd ter staving van de door u beweerde vergeefse pogingen om uw grond terug op te eisen (CGVS, p. 4-5).

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

U haalde ten slotte nog medische problemen aan. U heeft last van astma. U ging hiervoor driemaal naar een dokter in Kosovo, maar de medicatie die u van hem kreeg hielp niet (CGVS, p. 16). Voorts heeft u problemen met uw bloeddruk en een oogprobleem (CGVS, p. 9; p. 16-17). Deze problemen staaft u aan de hand van twee Belgische medische attesten. De door u aangehaalde problemen zijn evenwel louter van medische aard en houden bijgevolg geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet. U dient voor een beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw etnische origine. Deze staan hier echter niet ter discussie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner S.(...) M.(...) (O.V. 6.665.507), uw zoon S.(...) A.(...) (O.V. 6.665.517) en uw schoondochter Z.(...) H.(...) (O.V. 6.665.522) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, niets meer. Uit het (Belgisch) medisch attest blijkt enkel dat u hier in België medisch opgevolgd wordt.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw zoon S.(...) A.(...) (O.V. 6.665.517) en uw schoondochter Z.(...) H.(...) (O.V. 6.665.522) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en stellen alle documenten/stukken die zij in hun schamele bestaan hebben kunnen bekomen, te hebben neergelegd. Omtrent hun onvermogen geen Kosovaarse identiteitskaart te kunnen neerleggen, menen zij dat geen rekening gehouden werd met het feit dat op het terrein de minderheden nog steeds bang zijn om contact te zoeken met de autoriteiten. Zij vervolgden dat zij er inderdaad niet helemaal in slaagden een duidelijk overzicht te scheppen over hun opeenvolgende verblijfplaatsen in Kosovo de laatste tien jaar en wijten dit aan het feit dat zij herhaaldelijk zijn moeten verhuizen zonder enige registratie, hun hoge ouderdom en hun totaal gebrek aan geschooldheid. Zij willen verder de aandacht vestigen op de haat en de

minachting van de bevolking, alsook op discriminaties die dermate proporties aannemen dat ze dienen gelijk geschakeld te worden met vervolging. Verzoekers stellen de in de bestreden beslissingen gemaakte overwegingen omtrent de veiligheidssituatie/discriminatie en socio-economische leefomstandigheden in Kosovo ter discussie en besluiten dat zij geen nationale beschermingsmogelijkheden hebben vermits deze overheden geen afdoende bescherming kunnen/willen bieden. In de mate verzoekers dan ook kritiek uitbrengen op de motieven van de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aan het verzoekschrift worden, naast de bestreden beslissingen, de beslissingen van het bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit zijn effectief verblijf in Kosovo de laatste jaren kan worden afgeleid, (ii) zijn recent verblijf in Kosovo verder ondermijnd wordt door een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, alsook tussen zijn verklaringen en deze van zijn zoon omtrent hun verschillende verblijfplaatsen in Kosovo sinds 1999, (iii) hierdoor de geloofwaardigheid van de aangehaalde incidenten sinds de oorlog in Kosovo tot aan hun vertrek in 2010 ondermijnd wordt, (iv) de ongeloofwaardigheid van zijn problemen verder blijkt uit de diverse tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn partner, zijn zoon en schoondochter omtrent enkele incidenten met Albanezen, (v) hoe dan ook, zoals uitgebreid toegelicht, de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en er evenmin sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) de aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1A, 2 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (vii) de overige door hem in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen, en (viii) ook in het kader van zijn partner S. M., zijn zoon A. S. en zijn schoondochter Z. H. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat (i) zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar partner en in hoofde van haar partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, en (ii) ook de door haar neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan de gedane vaststellingen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Verzoekers trachten vooreerst hun onvermogen om een Kosovaarse identiteitskaart neer te leggen te verschonen door de wijzen op de angst die minderheden nog steeds zouden ervaren bij het in contact komen met door Albanezen bemande autoriteiten, doch gaan met hun opmerking in het geheel voorbij aan de in de bestreden beslissing opgesomde initiatieven vanwege de Kosovaarse overheid en UNHCR via de *“Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in kosovo”* die als doel hebben minderheden waaronder de Roma in Kosovo bij te staan bij de registratie van identiteitsdocumenten en hier ook in slagen (CEDOCA antwoorddocument KS2009-069 van 11 december 2009). Dat verzoekers, naast een geboorteakte, geen enkel ander identiteitsdocument en geen eigendomsdocument van hun grond kunnen neerleggen, is dan ook zeer verwonderlijk. Verzoekers hun voorgehouden angst om in contact te komen met de door Albanezen bemande autoriteiten strookt overigens niet met de vaststelling dat zij er blijkbaar toch in slaagden een week voor hun komst naar België een geboorteakte te gaan ophalen.

2.5. Verder wordt de geloofwaardigheid van hun verblijf in Kosovo door tal van inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker onderling, alsook tussen zijn verklaringen en die van zijn partner, zoon en schoondochter, ondermijnd. Verzoekers erkennen geen duidelijk overzicht te hebben kunnen geven over hun opeenvolgende verblijfplaatsen de laatste tien jaar en wijten deze tegenstrijdigheden aan het feit dat zij verschillende keren dienden te verhuizen, zij een hoge ouderdom hebben en bovendien totaal niet geschoold zijn. Verzoekers kunnen de Raad met deze argumenten niet overtuigen. Van verzoekers wordt immers niet verwacht dat zij *“een correcte oriëntering in de tijd”* kunnen maken door precies aan te geven van welke datum tot welke datum zij ergens verbleven doch wel dat zij, zelfs al zijn ze ongeschoold en beschikken ze over een hogere leeftijd, over essentiële elementen als bij wie, op welke basis (huur) en in wat voor woonst ze verbleven, en of hun verblijf één, twee al dan niet vijf jaar duurde, betrekkelijk precieze verklaringen kunnen afleggen, wat in casu niet het geval is gelet op de flagrante tegenstrijdigheden over de verschillende verblijfplaatsen. Op basis van deze inconsistenties kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vaststellen dat ernstig wordt getwijfeld aan het voorgehouden recent verblijf in Kosovo en derhalve aan de aangehaalde problemen met Albanezen.

De geloofwaardigheid van de aangehaalde incidenten met Albanezen tijdens en ook na de oorlog in Kosovo in 1999 wordt verder ondermijnd door tal van tegenstrijdigheden, die door verzoekers nergens worden betwist of weerlegd. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. In de mate enig geloof zou kunnen worden gehecht aan hun recent verblijf in Kosovo en de problemen met Albanezen, dient te worden vastgesteld dat uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR, aan minderheden wordt geboden als toereikend wordt beoordeeld, en het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de RAE gemeenschappen geenszins afdoende wordt ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Verzoekers betogen dat de discriminatie proporties aanneemt die gelijk geschakeld moet worden met vervolging en stellen deze in de bestreden beslissingen aangehaalde overwegingen omtrent de veiligheidssituatie/discriminatie en socio-economische leefomstandigheden van Roma in Kosovo ter discussie. Zo argumenten zij dat de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat de bescherming voor Roma in Kosovo toereikend zou zijn, een bijzonder vage en algemene conclusie is waarvan de inhoud onbekend blijft en het een conclusie is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf.

De Raad stelt vast dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van hoger vermeld artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo, dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie en dat, in tegenstelling tot wat verzoekers in voorliggend verzoekschrift beweren, het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de Kosovo Police over het algemeen goed is en de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de Kosovo Police en de Kosovo Force. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie van de Roma-minderheid in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiwet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te

realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Kosovo, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen.

De Raad besluit dienaangaande dat het louter betwisten en tegenspreken van deze objectieve vaststellingen niet volstaat om de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt en de conclusies die hij daaruit trekt te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere beweringen dat de discriminatie tegen Roma wel degelijk proporties aanneemt die gelijk geschakeld moet worden met vervolging, voor Roma de drempel om bescherming te gaan vragen en om vertrouwen te hebben in “vreemde” autoriteiten zeer hoog is, de geboden bescherming niet toereikend is, de toegang tot het onderwijs haast onmogelijk is en dit vooral omwille van (bewuste) gebrekkige overheidswil, en het betwist wordt dat het beleid gericht is op integratie van Roma, beperken zij zich immers tot blote beweringen die door geen enkel objectief element worden gestaafd. Bovendien gaan zij met de opmerking omtrent het “Plan” voor de periode 2009-2015 voor de integratie van de RAE-gemeenschap dat uit het rapport van de Mensenrechtencommissaris blijkt dat dit Plan nog totaal niet geconcretiseerd werd en dat de implementatie ervan op zich laat wachten, voorbij aan wat reeds terecht in bestreden beslissing werd gesteld: *“Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”*.

Verzoekers tonen niet aan dat zij omwille van hun etnische origine over geen nationale beschermingsmogelijkheden beschikken en dat de nationale overheden van hun land geen bescherming kunnen/willen bieden waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koesteren of dat er in hun hoofde sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7. De overige motieven van de bestreden beslissingen, met name wat betreft verzoekers medische problemen en de door hen neergelegde documenten, worden door verzoekers niet betwist en worden door de Raad dan ook omwille van dezelfde redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissingen niet in aanmerking genomen ter staving van hun asielrelaas.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS